

Con gà rắc rối

» Tác giả: **Đào Hiếu**

Thông thường thì phân biệt gà trống, gà mái là chuyện trẻ con, nhưng nhiều khi gặp những con gà nhìn hoài mà không biết là trống hay mái. Chẳng hạn như con gà tôi mua hôm hăm chín Tết. Sắc lông nâu không ra nâu, tím không ra tím, đầu vẫn có mòng đằng hoàng, tuy mòng không cao nhưng cũng chẳng thấp, đuôi thì ngắn, tuyến một màu đen, hai chân vàng như nghệ. Như thế là con gà gì? Trông hay mái? Vợ tôi xác định:

- Đúng là gà trống.

- Mái.

- Mái chỗ nào?

Nếu là con nít thì dễ chứng minh quá. Ta chỉ cần vén cái quần lên là xong, nhưng với gà thì rắc rối hơn.

- Em coi đi, tôi giảng giải, cái mặt nó thùy mị như vậy mà trống sao nổi. Còn đáng đi, rõ ràng là toát ra cái gì rất thanh nhã, đoan trang.

Vợ tôi cười mỉm. Tôi biết nàng chưa đồng ý nhưng không cãi. Tôi ôm con gà nhốt vào cái giỏ cần xé lớn đan bằng cật tre kín mít, phía dưới kê một cục gạch cho nó thoáng khí.

Bà xã phân công:

- Anh dọn bàn thờ xong, lo cắt cổ gà.

- Yên chí. Tôi nói - Làm gà là nghề của anh mà.

Thế là tôi đi rửa bình bông, lau bàn thờ, trải khăn, dọn ly tách, ấm trà... mọi thứ đâu ra đấy. Tôi kiếm con dao nhỏ, ôm bình hoa ra sân, chọn chỗ bóng mát của cây vú sữa, tôi tỉa hoa cắm một bình thật đẹp cho bà xã phục mình chơi.

Tôi ôm bình hoa vô nhà. Khi đến sân gạch, chỗ cái giỏ cần xé nhốt gà, tôi

suýt kêu kên vì thấy con gà của tôi thoát ra khỏi giỏ từ lúc nào và đang đứng cạnh đó, mặt ngó dáo dác ngoài hàng rào như muốn tìm đường chạy trốn. Người đẹp đã sỗ lông và đang muốn bỏ đi. Làm thế nào để giữ nàng lại? Tôi rón rén. Chớ nên làm nàng sợ, nhất là nàng mới về nhà ta chưa đầy một tiếng đồng hồ. Tôi chạy thẳng vào bếp.

- Em ơi. Ra chặn bắt con gà.

Trang ném đôi đũa vô cái rổ

- Nó chạy đi đâu?

- Nó chưa chạy. Nó còn đứng trong sân gạch.

Tôi đặt bình hoa xuống bàn. Hai vợ chồng rón rén bước ra cửa chia làm hai cánh quân, một từ phía hàng rào, một từ phía ngõ, từ từ siết vòng vây lại.

- Dồn nó vô nhà bếp.

Con gà đứng ngơ ngác. Đúng là nó. Nâu không ra nâu, tím không ra tím, đuôi ngắn mà đen, chân vàng như nghệ, trống không ra trống, mái không ra mái.

- Ai biểu anh kê hòn gạch làm chi cho nó chui ra.

- Suyt. Tôi đưa ngón tay lên miệng, không kê hòn gạch nó ngộp nó chết sao? Coi chừng nó chạy ra cổng là mất tiêu con gà.

Vòng vây siết lại gần. Địch thủ kêu tót lên một tiếng rồi bắt đầu bước. Tôi nghĩ thầm, nếu nó bước về phía tôi thì nó là con gà mái, còn nó bước về phía Trang thì nó có thể là một tên đực rựa không chừng. Nhưng địch thủ chỉ bước ba bước rồi dừng lại, đánh giá tình hình. Nhìn mặt biết ngay nó đang nao núng. Mông nó tái đi, mắt nó mở to hơn...

- Lùa nó vô bếp.

Chúng tôi lom khom lùa.

- Tót.

Con gà kêu lên một tiếng, hơi xoay người đi một chút rồi quất, nó vỗ cánh

bay lên, nhắm ngay đầu Trang bổ tới. Trang đưa tay ôm đầu, cổ rụt xuống, la ối ối. Con gà bay ngang đầu nàng, nhảy sang bên kia rào.

Bên kia rào là khu vườn của người láng giềng.

- Rượt theo!

Tôi ra lệnh. Nhưng rào kín mít. Chúng tôi chạy ra trước ngõ nhà láng giềng. Chủ nhân nhà là chị Tư Xuân bán xôi. Lâu nay chị vẫn có cảm tình với chúng tôi và thường gọi chúng tôi là *thầy cô* mặc dù chỉ có Trang là giáo viên. Chị Tư mở cửa cổng. Năm hết Tết đến, thấy vợ chồng chúng tôi cùng đến một lúc chị vui vẻ chào mời. Trang nói:

- Con gà của em nó sảy qua bên vườn chị, chị cho tụi em vô bắt.

- Vậy hả, thầy cô vô lệ đi.

Chúng tôi chạy thẳng ra vườn. Con gà của chúng tôi đang đứng xớ rớ bên mấy con gà mái đẻ và đàn gà con của chị Tư. Hình dáng và màu sắc của nó thật dễ phân biệt.

- Đúng nó không?

- Đúng. Lùa nó vô nhà mới bắt được.

Chúng tôi lùa nó vô bếp của chị Tư. Chị và lũ con đang gói bánh tét.

Trang la lên:

- Nó vô đó.

- Nó đâu?

Con gà đứng trên bộ ván, rướn cổ kêu tót tót mấy tiếng. Thằng con chị Tư Xuân la lên:

- Ủa, gà này của cháu mà.

Tôi cười với thằng nhỏ.

- Không phải đâu. Gà của chú đó.

Thằng nhỏ đứng lên, nghiêng mặt ngắm con gà:

- Gà mình phải hôn má?

Chị Tư Xuân ngần ngừ chưa kịp trả lời thì Trang đã khẳng định:

- Không phải đâu. Gà này của chị đó cưng.

Tôi nhả nhận phân trần để cố xác định thêm quyền sở hữu của mình:

- Tôi mới đem từ chợ Bến Thành về hồi nãy.

Trong khi mọi người nói chuyện thì con gà vẫn đứng trên bộ ván, mặt nghiêng nghiêng như lắng nghe. Tôi đề nghị:

- Chị Tư giúp tụi này một tay đi.

Chị Tư Xuân vui vẻ đứng lên. Ba người ba góc. Góc thứ tư là xó nhà. Con gà luống cuống. Khi vòng vây siết chặt lại, con gà vừa nhảy lên một cái là chị Tư đã chụp ngay lấy. Chị trao gà cho Trang. Trang ôm con gà đi bên tôi, vuốt nhẹ lên lưng con vật:

- May quá, Trang nói, em tưởng Tết này mình mất ăn gà rồi chứ. Anh phải rút kinh nghiệm, từ rày về sau không kê cục gạch. Nó chui ra như không.

Tôi nhìn con gà. Con gà rắc rối. Con gà mà cho đến bây giờ tôi vẫn chưa biết chắc là trống hay mái.

Chúng tôi vô tới sân gạch nhà mình. Cái giỏ cần xé đan bằng tre cật kín mít vẫn còn úp đó. Viên gạch kê hơi cao một chút. Trang bảo:

- Thôi, anh dẹp nó đi rồi lo làm gà giùm em.

Tôi nhắc cái giỏ cần xé lên.

Trời đất! Con gà của chúng tôi vẫn còn trong giỏ. Nâu không ra nâu, tím không ra tím. Đuôi ngắn tuyền một màu đen. Chân vàng như nghệ....